

Saskia van der Weck(38):

“Een ‘gewone’ school voor mijn gehandicapte zoon”

Welk initiatief heb je genomen?

“Omdat ik nachtmerries kreeg bij de gedachte dat mijn meervoudig gehandicapte zoon Siebe elke dag met een busje naar een instituut ‘achter een hoge heg’ moest, ben ik me anderhalf jaar geleden gaan beraden over een alternatief. Bovendien zochten we een plek voor Siebe waar we de levenswaarden die wij in ons gezin nastreven herkenden. In november 2006 is -in samenwerking met de Joriskring uit Amsterdam- de ‘Kalevala-kring’ tot stand gekomen, een kleinschalig heilpedagogisch dagcentrum voor gehandicapte kinderen. Het dagcentrum is gevestigd in het gebouw waar ook de kleuterklassen, peutergroep en buitenschoolse opvang van de vrijeschool in Almere zijn gehuisvest. In organisatorische zin maken we geen deel daarvan uit, maar de school verwelkomt ons initiatief van harte. Op dit moment zitten er twee kinderen in het klasje, in het najaar hopen we er zes te hebben. Ik breng Siebe nu zelf naar school, samen met mijn dochter die bij de peuters zit. De Kalevala-kring maakt dat ons gezin een normaal geheel kan blijven en vriendjes en vriendinnetjes van mijn dochter Siebe dagelijks meemaken. Dus als er vriendjes komen spelen dan schrikken die niet van zijn rare geluiden en bewegingen. Want daaraan zijn ze gewend.”

Op welke manier draagt je initiatief bij aan een betere wereld?

“Kinderen als mijn zoon doen een sterk beroep op onze hartekwaliteit. Ik hoor zo vaak van mensen: ‘Wat straalt Siebe veel liefde uit.’ ‘Ik word er helemaal blij van als ik hem zie.’ Daarom moeten we deze kinderen in ons midden houden. Siebe

wijst mensen de weg naar het hart.”

Hoe is dit initiatief verbonden met je eigen ontwikkeling?

“Ik heb ervaren hoe het is om aan iets te bouwen dat op aarde wil komen. En heb daarbij waargenomen dat ik veel hulp van ‘de andere kant’ krijg. Bovendien heb ik geleerd zuiverder waar te nemen. Door zuiver te blijven in mijn waarnemingen en te zorgen dat een plan op alle fronten klopt, gaan dingen ineens gemakkelijker en gaat het ‘stromen’. Toen Siebe er net was, voelde het alsof ik een paleis moest bouwen terwijl ik geen bouwkundige ben. Door dit initiatief te nemen heb ik vertrouwen gekregen in mijn eigen mogelijkheden. En ik heb geleerd geduldig te zijn, om het uit te houden als ik even niets kan doen. Een plan heeft zijn eigen tijd nodig om zijn weg naar de aarde te vinden.”

Welke offers heb je moeten brengen?

“Soms voelt het als een offer dat ik mijn eigen praktijk voor antroposofische speltherapie gestopt ben. Maar een offer is iets schenken zonder dat je direct iets ervoor terugkrijgt. Sinds Siebe naar school gaat, is mijn droom werkelijkheid geworden. Dus eigenlijk heb ik geen offers hoeven brengen.”

Welke geschenken heb je gekregen?

“Het grootste geschenk is dat Siebe elke dag gewoon naar school gaat. Een ander geschenk is dat ik kan meewerken aan iets wat de geestelijke wereld op aarde wil brengen. En verder heb ik veel minder last van mezelf. Ik vind mezelf niet meer zo belangrijk. Ik kan meewerken aan een groter plan en dat is heerlijk.”

Saskia van der Weck is moeder van een zoon van vijf en een dochter van drie. Ze is orthopedagoge en enkele jaren als schoolpsycholoog verbonden geweest aan de Begeleidingsdienst voor vrijescholen.

En, wat heb je in dit stadium van je initiatief nog nodig van de wereld?

“Het allerbelangrijkste is dat meer ouders enthousiast raken voor het initiatief en dat dit idee de wereld in gaat. Want het gaat mij niet alleen om onze zoon. Het initiatief is in een opbouw-fase, maar ik hoop dat het uitgroeit tot een succes. En het liefst zie ik natuurlijk vele van dit soort kleine klasjes ontstaan bij (vrije) scholen in het land.” ■

Tekst: Arianne Collee

Foto: Martine Chandon Janssens